

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת ויקרא
ז' ניסן שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 1, גליון 9

יזא אל יזי מנסדות היכל הקודש הרסלם

כך? 'ומדוע הוא אמר כך? וכו' וכו', אבל אנו צריכים לדעת שאי אפשר להבין צדיק, צריכים להאמין בו ולקיים מה שהוא מצווה בלי להבין.

קושיות

וראש הישיבה שליט"א סיפר סיפור ארוך שמובא בחז"ל (תענית כג) על אבא חלקיה, נכד של חוני המעגל; כשהעולם היה זקוק לגשם היו שולחים החכמים את בקשתם אליו, והיה מתפלל לרחמי שמים והיו באים גשמים. פעם אחת היה העולם זקוק לגשם, שלחו החכמים זוג חכמים אליו לומר לו לבקש רחמים שמים שיבא גשמים, הלכו לביתו, אך לא מצאו אותו שם, הלכו לשדה לחפש אותו, ומצאוהו שהיה עודר בשדה, נתנו לו שלום, ולא הסביר להם פנים, לפנות ערב כשסיים את עבודתו הם הלכו איתו ודרך הם ראו כמה דברים שהם לא הבינו, כשנשא את העצים כדי לקחת איתו הביתה נשא את העצים ואת המעדר על כתף אחת, ואת גלימתו נשא על הכתף השנייה. כל הדרך לביתו לא נעל את נעליו רק כאשר הגיע למקום מים נעל את נעליו עד שעבר אותו, כשהגיע למקום שהיו בו קוצים, הרים את שולי בגדיו כדי שלא יקרעו מן

שבת קודש פרשת בשלח, יז שבט, יומא דהילולא קדישא של כ"ק מרון מזהרא"ש זכותו יגן עלינו, שנת תשפ"א לפרט קטן, ראש הישיבה שליט"א שבת בוויילמסבורג יע"א: בבוקר לאחר התפילה ראש הישיבה שליט"א המשיך בסיפורי מעשיות, מעשה ז, מזובוב ועכביש [חלק ב], והתחיל שוב מהתחלה.

רבינו הקדוש מתחיל את הסיפור

אֲסַפֵּר לָכֶם כֹּל הַנְּסִיעָה שְׁלִי שֶׁהָיָה לִי:

רבינו מרמז פה את כל מה שקרה משעה שהגשמה שלי הייתה צריכה לרדת לעולם עד שהיא ירדה.

מַעֲשֵׂה בְמִלְךְ אֶחָד, שֶׁהָיָה עָלָיו כְּמָה מִלְחָמוֹת כְּבֹדוֹת וְכָבֹשׁ אוֹתָם, וְלָקַח שְׁבוּיִים הַרְבֵּה (בַּתּוֹךְ דִּבְרָיו שֶׁהִתְחִיל לְסַפֵּר זֹאת הַמַּעֲשֵׂה עֲנֵה וְאָמַר בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: תֹּאמְרוּ שְׁאֲסַפֵּר לָכֶם הַכֹּל וְתוֹכְלוּ לְהִבְיִן)

במילים: "תאמרו שאספר לכם הכל ותוכלו להבין" - טמון יסוד מאוד חשוב שצריכים לדעת, שבלתי אפשרי להבין את צדיק, על כל צדיק ישנם שאלות וקושיות, 'מדוע הוא עשה

ווארט לשלחן שבת

הבעל שם טוב הקדוש זי"ע שלח את תלמידו הרה"ק רבי דוד ממיקולייב זי"ע למדינת בוקובינה, כדי להכין לו יין לפסח ולכל השנה לקידוש ולהבדלה, כי במדינת אוקראינה לא היה שכיח ענבים טובות.

והרה"ק רבי דוד יצא עוד בימי החורף, ונסע נסיעה ארוכה עד שהגיע למדינת בוקובינה, ושם בצר את הענבים בעצמו, וכן סחט ודרך אותן - הכל הוא בעצמו בשמירה מעולה מאד, ואף איש זר לא נגע בהן, ואפילו בלילה ישן עם החבית סמוך וקרוב לו, ולא הסיח דעתו ממנו כלל, וכך עשה, עד שהיה היין מוכן.

ואז נסע חזרה לעיר מעזבוב לרבו

טרחתי ויגעתי חדשים שלמים להביא לכם יין כשר ומהודר, ושמרנג על כל דבר בשמירה מעולה מאד, והנה כאן על פתח ביתכם בא ערל טמא, ופסל את כל היין, מה פשעי ומה חטאתי שאירע לי כן?

ענה ואמר לו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע: הנה בוודאי שמרת על הכל בשמירה מעולה מאד, אבל עברת על פסוק מפורש בתהלים (מזמור קכ"ז) אם ה' לא ישמור עיר - שוא שקד שומר, היית צריך להתפלל ולבקש כל הזמן מהקדוש ברוך הוא, שהוא יתברך בעצמו ישמור את היין ממגע נכרי, ואז היית מצליח מאד בשליחותך, ולכן אירע לך כך, ללמדך לאחוז בעבודת התפילה תמיד, כי על ידי תפילה מצליחים בכל תמיד.

הבעל שם טוב הקדוש זי"ע.

ובהגיע העגלה לפני פתח בית רבו, פתאום הגיע גוי שוטר עם כלי זיין, ושאל אותו מה יש לו בחבית, וענה לו שיש לו יין שעשה בבוקובינה, ואמר לו הגוי, שאינו מאמינו, אלא בוודאי יש לו יין שרף, שהיה אסור על פי חוק המלכות להביא ממדינה אחרת, אבל ר' דוד טען שאינו יין שרף רק יין פשוט, ולא האמינו הגוי, ומיד שלף חרבו ועשה נקב בחבית והוציא קצת מן המשקה וטעמו, וראה שהוא באמת יין פשוט, וביקש מחילתו והלך לדרכו.

והנה ר' דוד נשאר על פתח בית רבו עם חבית של יין נסך (סתם יינם), רחמנא ליצלן, שהרי פוסלו הגוי, ונכנס לבית רבו וזרק עצמו על הרצפה ופרץ בבכי רב וצעק במר לבו: רבי! רבי! אוי לי ווי לי, הנה

הרב אחריה, ורק אחר כך ניתנה לנו רשות להיכנס? הרי ההלכה היא (ברכות סא:): שאסור ללכת אחרי אישה ואפילו אחרי אשתו? אמר להם אבא חלקיה: מפני שלא הייתם בדוקים לי, כלומר לא הכרתי אתכם אם כשרים אתם או פרוצים, אשר על כן לא רציתי להיכנס מקודם ולהשאיר את אשתי בחוץ עם אנשים זרים!"

(ז) "מאיזה טעם כאשר אכל הרב לחם לא אמר לנו: 'באו ואכלו עמי' והרי אין זה דרך ארץ?" השיב להם אבא חלקיה מפני שלא היה לי לחם מספיק לתת לכם, ואמרתי לעצמי 'אף על פי שאם אציע לחכמים לאכול עמי מן הסתם יסרבו, משום דרך ארץ, מכל מקום לא אביא לידי כך שיחזיקו לי חכמים טובה על דבר שבעצם לא התכוונתי לעשותו, שדבר זה הוא מעין רמאות!"

(ח) "מאיזה טעם נתן הרב לבנו פרוסה אחת של לחם ולבנו הקטן שתי פרוסות?" אמר להם אבא חלקיה: "הבן הגדול יושב כל היום בבית ויכול לאכול מהאוכל הנמצא שם, ואילו הקטן יושב כל היום בבית הכנסת ללמוד לפני רבו ואינו אוכל כל היום, ולכן רעב הוא בלילה יותר מאחיו הגדול!"

(ט) "ומאיזה טעם הקדימו הענגים ועלו מאותו כיון של הזווית שהייתה עומדת שם אשת הרב, לפני הענגים שעלו מן הכיוון שעמד שם הרב עצמו? השיב להם אבא חלקיה: "מפני שאישה מצויה בדרך כלל בבית - ונותנת לחם לעניים הנצרכים לכך ועוד גדולה זכותה במצות הצדקה ממני, שההנאה הבאה לעניים ממנה מיידית היא, שהיא רגילה לתת להם דברי מאכל, שאין העני צריך לטרוח בקניית אוכל לפני שנהגה מן הצדקה, סיבה נוספת שבגללה נענתה היא תחילה, מפני המעשה שקרה באותם בורים ועמי הארץ שהיו בשכונתנו. אני התפללתי לרחמי שמים שימותו בעונותיהם, ואילו היא התפללה לרחמי שמים שיחזרו בתשובה, ואכן, חזרו בתשובה!"

רואים מכל הסיפור שבדרך כלל קשה הרבה קושיות על צדיקים, מתפלאים מדוע הצדיק עושה כך וכך וכו', אבל אחר כך כשכל הקושיות נענות, מבחינים שהכל מתאים, הצדיק ידע בדיוק מה הוא עשה וכו'.

רבינו הקדוש אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לו): "דָּזָה הוּא כְּלָל גְּדוֹל, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְשׁוּם אָדָם לְהַשִּׁיג וּלְתַפֵּס בְּדַבְרוֹ שֶׁל הַצְּדִיק, אִם לֹא שֶׁתִּקַּן תְּחִלָּה אוֹת בְּרִית קִדְשׁ כְּרָאוּי, וְאִזּוּ יְכוּל לְהִבִּין וּלְתַפֵּס דְּבִירוֹ שֶׁל הַצְּדִיק", ושואל הצדיק הקדוש רבי נתן זכרונו לברכה (לקוטי הלכות, קריאת שמע, הלכה ד): אם כך, שעל ידי העבירה של פגם הברית רחמנא ליצלן אי אפשר כבר להבין את הצדיק, מה נעשה, הרי זה בלתי אפשרי לשוב בתשובה ללא צדיק, שהצדיק יראה את הדרך איך לשוב אל השם, אבל אם חטאנו איך נוכל להבין את מה שהצדיק אומר? אלא - עונה רבי נתן - שהעיקר זה האמונה; ואפילו שלא מבינים את הצדיק האמיתי, ויש עליו קושיות, עדיין צריכים להאמין בו, ולזכור מי אנו, ולחשוב: 'אני יודע הרי כמה חטאתי בעבירה של פגם הברית רחמנא ליצלן, לכן מה שווה השכל שלי שאני יוכל להבין את הצדיק, אני מאמין בצדיק אפילו שהשכל שלי לא מבין אותו לגמרי', ועל ידי ה'אמונה' בצדיק נזכה לתקן הכל.

רבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קמ): צדיק זה כמו מראה, וכמו שאי אפשר לקרוא את האותיות בכתב מראה בגלל שבמראה האותיות הפוכות, אלא כאשר חותמים עם זה

הקוצים, אף על פי שבזה חשף את רגליו לדקירות מן הקוצים, כשהגיע לעיר יצא אשתו לקראתו כשהיא מקושטת בתכשיטים וכו'. כשהגיע לביתו, אשתו נכנסה ראשונה, ואחר כך נכנס הוא אבא חלקיה ואחר כך הרשה לזוג החכמים להיכנס, ישב ואכל לחם ולא אמר לחכמים 'בואו ואכלו עמי', הוא חילק לחם לבניו, לבנו הגדול נתן פרוסה אחת של לחם, ולבנו הקטן נתן שתי פרוסות, ואמר לאשתו בלחש 'יודע אני שלבקש ממני להתפלל בשביל גשם באו החכמים???' נעלה לגג ונתפלל לרחמי שמים אפשר שיתרצה השם לקבל את תפילתנו, ויבאו גשמים ולא נצטרך להחזיק טובה לעצמנו על הבאת הגשם.

עלו אבא חלקיה ואשתו לגג, עמד הוא בפינה אחת ועמדה היא בפינה אחרת, התפללו שניהם לגשם ונענו, כשהגיעו הגשמים, הקדימו ענגים מן כיוון הפינה שעמדה שם אשתו בתפילה, כשירדו מהעלייה אמר להם אבא חלקיה לחכמים מדוע הגעתם? הם ענו: שלחו אותנו החכמים אל הרב כדי שתתפלל על הגשם, אמר להם אבא חלקיה "ברוך המקום שלא הצריך אתכם להזדקק לאבא חלקיה והביא גשמים עוד לפני שביקשתם ממני להתפלל". אמרו לו החכמים לאבא חלקיה אנו יודעים שהגשם בא מחמת תפילת הרב, אלא שבכל זאת אנו מבקשים שיסביר לנו הרב את פשר הדברים האלה הנראים לנו תמוהים, והחכמים שאלו את אבא חלקיה:

(א) "מה הטעם שכאשר נתנו שלום להרב, לא הסביר לנו הרב את פניו? אמר להם אבא חלקיה: שכיר יום הייתי ואמרתי היות ומשלמים לי שכר עבור יום עבודה שלם של עבודה, לא אתבטל ממלאכתי אפילו לרגע כדי לקבל אתכם בסבר פנים יפות!". את זה צריכים אברכים שעובדים אצל אנשים אחרים לדעת: אסור להתעסק באמצע העבודה בצרכים אישיים, אם עובד אצל השני אתה לא יכול לקרוא מיילים אישיים או לעשות שיחות טלפון אישיות באמצע העבודה!

(ב) "ומה הטעם שנשא הרב את העצים על כתפו האחת ואת גלימתו על הכתף השנייה? היה לך לשאת את העצים על הגלימה כדי שכתפך לא תתחכך בעצים?", אמר להם אבא חלקיה: "גלימה שאולה היתה ושאלתי אותה כדי ללבשה, ולשאת עליה משאות לא שאלתי!"

(ג) "מאיזה טעם לא נעל הרב את נעליו לאורך כל הדרך, ורק כאשר הגיע למקום מים נעל את נעליו? אמר להם אבא חלקיה: כל הדרך יכולתי לראות את הקרקע, ולהיזהר מלדרוך על אבנים וקוצים, ולכן, כדי לשמור על הנעלים שלא יתקלקלו, לא נעלתיים, אבל כשהלכתי בתוך המים לא יכולתי לראות על מה אני דורך והצרכתי לנעול נעלים כדי להגן על רגלי מנשיכות דג ונחשים וכדומה!"

(ד) "מאיזה טעם כשהגיע הרב למקום שהיו בו קוצים הרים את שולי בגדיו כדי שלא יקרעו, וחשף את רגליו לדקירות מן הקוצים? אמר להם אבא חלקיה: "עור הרגלים מגליד ומתרפא ואילו בגד שנקרע, אינה מעלה ארוכה, לכן העדפתי שישרטו הקוצים את עור רגלי, שיתרפא מאליו במשך הזמן, ולא את בגדי שאינם מתרפאים מאליהם!"

(ה) "מאיזה טעם, כאשר הגיע הרב לעיר, יצא אשתו לקראתו כשהיא מקושטת בתכשיטים?", אמר להם אבא חלקיה: כדי שלא אתן עיני אלא בה, ולא באישה אחרת!"

(ו) "מאיזה טעם נכנסה אשתך ראשונה, ולאחר מכן נכנס

אזי נודע מה היה כתוב על החותמת, אותו דבר עם צדיק, את הצדיק בעצמו אי אפשר להבין, אי אפשר לראות עליו כלל את השגותיו ומדרגותיו וכו', אבל על ידי תלמידיו שמקורבים אליו, ורואים כמה יפה הם מתנהגים - אז מכירים את הגדלות של הצדיק.

והיה המלך עושה פעדה גדולה (שקורין באיל), בכל שנה באותו היום ששכש המלחמה, והיו שם על הכאיל כל השרי מלוכה וכל השרים בדרך המלכים, והיו עושין שם עניני צחוק, (שקורין קומעדים) [הצגות], והיו משחקים וצוחקים מכל האמות, מהישמעאל ומכל האמות, והיו עושים ומעקמים בדרך שחוק בדרך הנמוס וההנהגה של כל אמה, ומן הסתם מישראל גם-כן היו עושין השחוק, וצוה המלך להביא לו הספר שהיה כתוב בו הנמוסים וההנהגה של כל אמה ואמה, ובכל מקום שהיה פותח את הספר, היה רואה שפתוב בו ההנהגה והנמוסים של האמה, בדרך שהיו עושין בעלי השחוק ממש, כי מסתמא גם זה שעשה הצחוק והקאמעדיא ראה גם-כן את הספר הנ"ל. ובתוך שהיה המלך יושב על הספר, ראה שהיה עכביש, הנקרא (שפין), שהיה מרחש על צדי הספר, והינו על חדי הדפין, ומצד השני היה עומד זכוב מן הסתם להיכן הולך העכביש? אל הזכוב ובתוך שהיה העכביש מרחש והולך אל הזכוב, בא רוח והרים את הדף מן הספר, ולא היה העכביש יכול לילך אל הזכוב, וחזרה לאחוריה, ועשתה עצמה בערמה פאלו היא חוזרת ואינה רוצה עוד לילך אל הזכוב ותור הדף למקומה, וחזרה העכביש לילך אל הזכוב, ואזי שוב הרים הדף ולא הניחה, (הינו שהדף חזר והרים את עצמו, ולא הניח את העכביש לילך אל הזכוב) וחזרה, וכן היה כמה פעמים אחר-כך שוב חזרה העכביש לילך אל הזכוב, והיתה מרחשת והולכת עד שכבר הטפה עצמה ברקל אחד על הדף ושוב הרים הדף את עצמו, והיא כבר היתה על הדף קצת, ואזי הניח הדף את עצמו לגמרי, עד שנשארה העכביש תחתיו בחלל בין דף לדף, והיתה מרחשת שם, ונשארה מטה מטה עד שלא נשארה ממנה כלום (והזכוב-לא אספר לכם מה שהיה בה)

והמלך היה רואה כל זה והיה מתמיה עצמו, והבין שאין זה דבר ריק, רק שמראין לו איזה דבר (וכל השרים ראו שהמלך מסתפל ומתמיה על זה) והתחיל לחשב בזה, מה זה ועל מה זה, ונתנמנם על הספר.

שמעתי פשט יפה מאחד מאנשי שלומינו שזה מרמז על 'סדר דרך הלימוד'. רבינו אומר (שיחות הר"ן, סימן עו): "טוב ללמד במהירות ולבלי לרקוד הרבה בלמודו, רק ללמד בפשיטות בזריות. ולבלי לבלבל דעתו הרבה בשעת למודו מענין לענין, רק יראה להבין הדבר בפשיטות במקומו, ואם לפעמים אינו יכול להבין דבר אחד, אל יעמד הרבה שם ויניח אותו הענין וילמד יותר להלן, ועל-פי הרב ידע אחר-כך ממילא מה שלא היה מבין בתחלה, כשיילמד בסדר בזריות להלן יותר". רבי נתן ממשיך ואומר שם: רבינו הירבה לדבר מסדר דרך הלימוד, שלא יחפשו להבין מיד כשלומדים, רק שילמדו הרבה בלי הבנה, עד שיזכו להבין, כי כשלומדים בסדר דרך הלימוד זוכים להגיע להרבה יותר מאשר בלימוד לאט ועם הבנה בכל מילה, שזה רק מפריע ללימוד, "וכמה בני אדם פסקו מלמודם לגמרי על ידי רבוי הדקדוקים שלהם, ומאומה לא נשאר בידם, אבל פשיטת

עצמו ללמד במהירות כנזכר לעיל - בלי דקדוקים הרבה, התורה תתקיים בידו, ויזכה ללמד הרבה מאד, גמרא ופוסקים כלם, ונתנ"ך מדרשים וספרי הזוהר וקבלה, ושאר ספרים כלם", - על-זה אומר רבינו: "והמלך היה רואה כל זה והיה מתמיה עצמו, והבין שאין זה דבר ריק, רק שמראין לו איזה דבר (וכל השרים ראו שהמלך מסתפל ומתמיה על זה) והתחיל לחשב בזה, מה זה ועל מה זה, ונתנמנם על הספר", כי כשמתחילים לחשוב, ולפלפל ולעיין בלימוד, אזי נרדמים עד שמפסיקים לגמרי ללמוד.

וחלם לו שהיה בידו אבן טוב, (שקורין דומיט), והיה מסתפל בו, והיו יוצאין ממנו גזמות אנשים, והשליך מידו הדומיט והדרך אצל המלכים-שתולה על-גביהם הפאטרעט [דמות דיוקן] שלו, ועל-גבי הפאטרעט תולה הכתר, והיו אותן האנשים, היוצאין מן הדומיט, לוקחין את הפאטרעט והתכו את ראשו, ואחר-כך לקחו את הכתר והשליכו לתוך הרפש (כל זה חלם לו), והיו אותן האנשים רצים אליו להרגו והרים עצמו דף מן הספר הנ"ל, שהיה שוכב עליו, והגן לפניו ולא יכלו לעשות לו מאומה והלכו ממנו, ואחר-כך חזר הדף למקומו, ושוב היו רצים להרגו, ותור והרים הדף הנ"ל, וכן היה כמה פעמים.

והיה משתוקק מאד לראות איזה דף שמגן עליו, מאיזה נמוסים של איזה אמה פתוב עליו, והיה מתירא להסתפל, והתחיל לצעק: חבל, חבל. ושמעו כל השרים שהיו יושבים שם, והיו תפצים להקיצו, אך אין זה נמוס להקיץ את המלך. והיו מבים סביבותיו כדי להקיצו, ולא היה שומע.

בתוך כך בא אליו הר גבוה ושאל אותו: מה אתה צועק כל-כך, שזה זמן רב שאני ישן, ולא הקיץ אותי כלום, שום דבר, ואתה הקיצות אותי? אומר לו: ולא אצעק? שהם קמים עלי להרגני, רק שזה הדף מגן עלי השיב לו הה: אם זה הדף מגן עליך, אין אתה צריך להתירא משום דבר, כי גם עלי קמים הרבה שונאים, רק זה הדף מגן עלי. בוא ואראך.

מוהרא"ש זכרוננו לברכה אומר: ה'דף' - סובב על לימוד הדף גמרא; כשלומדים כל יום את הדף גמרא נשמרים מכל הרעות.

הרבה אנשים מתפלאים מדוע מדברים מלימוד הדף היומי בזמן שהרבה צדיקים יצאו נגד 'לימוד דף היומי'? אבל האמת היא שאת הלימוד הזה הגאון רבי מאיר שפירא זכרוננו לברכה הביא לכלל ישראל, הוא קיבל את זה במתנה מרבינו. כי את חסידי ברסלב רדפו תמיד וביזו, וכשנסגרו הגבולות של פולין ולא היה שום דרך לנסוע לאומן לראש השנה, הוא הסכים לתת את בגין של הישיבה שלו ישיבת חכמי לובלין לאנשי שלומינו, שיהיה מקום להתפלל יחד בראש השנה, הוא עצמו גם התפלל עם אנשי שלומינו. לכן הוא קיבל מתנה מרבינו שהוא זכה להכניס את הדף היומי לכלל ישראל, ואחר כך הגיעו המפלגה של 'אגודת ישראל', הם חיפשו איך לתפוס את העולם ואת כל גדולי ישראל וכו', לכן הם הכריזו את הלימוד הזה בכנסיה הגדולה שלהם; לכן צדיקי הדור ההוא היו מאד נגד הלימוד הזה ואמרו שלא ללמוד בדרכם, כדי שלא לתת להם חיזוק וכו', אבל כיום - אומר מוהרא"ש - רואים שאין לזה שום קשר עם 'אגודת ישראל', כל המפלגה הזאת כבר מפוצלת ומפורדת למפלגות נפרדות, כל אחד מהן מחפשת רק כבוד וכסף וכו', לכם חשוב

מאד לעשות לעצמו קביעות ללמוד מידי יום את הדף היומי.

ניצל מתפיסה

פעם אחת בהיותי באומן, פגשתי אברך שלמד בישיבה כשהיה חתן, הוא היה בחור שמח וכו', ושמתי לב עליו שהוא מאוד שבור, ושאלתי אותו: "מה קורה?" והוא סיפר לי, הוא גר בארץ ישראל, והוא מלמד, ויום אחד קרה שילד שהלך לתלמוד תורה היכן שהוא מלמד איחר ללכת עם כל הילדים, ואימו ביקשה שיקח ברכבו את הילד לחיידר, ובהגיעו לחיידר הוא שכח לגמרי מהילד שנמצא ברכב ונכנס לחיידר והשאיר את הילד לבדו, ולאחר כמה שעות הוא נזכר מהילד, הוא רץ לילד, ולצערו הילד כבר לא היה בחיים לא עלינו... ובארץ ישראל מקבלים על כזה דבר, על עזיבת ילד לבד ברכב - מאסר לכל החיים, לכן הוא מאוד שבור. אז אמרת לו: "לך למוהרא"ש, הוא בעזרת השם יעזור לך", הוא הגיע למוהרא"ש והשיח את מרירות לבבו שרוצים לתת לו עונש מאסר עולם, אמר לו מוהרא"ש: "רבינו אומר 'אם זה הדף מגן עליך, אין אתה צריך להתייר משום דבר', לכן תקבל על עצמך ללמוד כל יום דף גמרא ותנצל מהם", וכך היה, האברך קיבל על עצמו ללמוד כל יום דף גמרא, והשם עזר והוא ניצל בנסי נסים מידיהם.

מופת של מוהרא"ש

היה אברך ששמע בשיעור איך שאני מדבר לבחורים שיעשו את מה שמוהרא"ש הבטיח 'שכל הבחורים שילמדו כל יום את כל מסכת תענית - מחמשה עשר באב עד ראש השנה, ימצאו את זיווגם מיד אחרי ראש השנה', הוא אמר זאת לאחיו הבחור, והבחור באמת למד ארבעים יום את מסכת תענית והתארס ביום הארבעים, הבחור שלח לי מכתב להודות על הסגולה, והוסיף שהוא לא יודע אם זה מופת של 'מוהרא"ש' או שאין לזה כלום עם מוהרא"ש אלא זה פשוט מופת מלימוד 'גמרא', כי על ידי לימוד גמרא יכולים להיוושע...; אמרתי לו, בשבילי אין חילוק אם תקרא לזה 'מופת של מוהרא"ש' או 'מופת מלימוד גמרא', לי לא משנה באיזה סגולה את תולה את זה, העניין שלי הוא להכניס בבחורים שיעשו את הסגולה של לימוד ארבעים פעמים מסכת תענית, כל אחד יכול לבד להחליט מאיזה סגולה זה...

טיפולים - א שקר!

היום [יז שבט] הוא יום ההילולא קדישא של כ"ק מרן מוהרא"ש זכותו יגן עלינו; מוהרא"ש נהג לומר תדיר, שביום ההילולא של צדיק זה זמן מסוגל לפעול ישועות, כי המילה 'חתונה' נקראת בארמית 'הילולא', יוצא שיום 'הילולא' זה כמו חתונה, ובחתונה החתן נותן מתנות לכל מי שמגיע לברך אותו, כך גם הצדיק מחלק מתנות למי שמבקש.

כולנו מאמינים ברבינו, בפרט שהגענו להתפלל אצל רבינו אז בוודאי נלך בדרכו, מה הכוונה ללכת בדרכו של הצדיק? שלומדים בספרי, ומקיימים את עצותיו. נקבל על עצמנו לציית לעצה של רבינו של 'התבודדות', ונוריד כמה דקות מהיום ונלך לצד להשיח את הלב להשם.

תקח את ה'התבודדות' כמטפל שלך, תספר את כל הכאב שלך להשם, בחור סיפר לי, שלפני שהגיע לשיבה, לשמוע את העצות המאירות של רבינו, ההורים שלו שילמו סכום ענק של יותר מ"מאה אלף דולר" למטפל שלו! לא יכולתי להאמין לו, כזה סכום גדול?! אבל הוא הסביר לי בדיוק איך הסכום

מסתדר, השם ירחם. השבוע לאחר השיעור בגמרא סיפרתי את מה ששמעתי מהבחור, ואחר כך לאחר סיום השיעור ניגש אלי אברך ואמר לי, שלפני הוא התחיל לשמוע את השיעורים של רבינו הוא הוציא אותו סכום לטיפולים, הוא ניסה את כל המטפלים מכל העולם, אחד מדבר על צבעים... אחד מדבר על מספרים... וכך כל אחד עם הדמיונות שלו.

מה באמת קורה כשמגיעים לרבינו שלא צריכים לבוא לידי השטויות האלה? - כי רבינו מלמד שנדבר אל השם

בשפה הפשוטה שלנו, נספר להשם את כל מה שאנו עוברים, כל מה שמפריע, וכל מה שמציק, וכשמרגלים לעשות זאת כל יום יוצאים מכל הבעיות והכאבים.

מוהרא"ש היה חוזר ואומר לנו תמיד שהשקר הכי גדול שאנשים מונחים בו הוא 'חברים', חושבים 'ההוא חבר שלי', 'האדם הזה הוא חבר שלי', בשעת שכולם מתכוונים לטובתם האישית, כל החברים האלו לא יעזרו לך במאומה כשאתה תעבור קשיים, אין כזה דבר חבר, אם יש חבר זו האישה; כיום השקר הכי גדול שאנשים מונחים בו הוא: 'טיפולים' כל אדם שני הולך לטיפול רגשי, היום כבר אפשר אולי לומר, לא 'כל אדם שני' הולך למטפל, אלא 'כל אדם' הולך למטפל, אבל עכשיו שזכינו להתקרב לרבינו הקדוש הבה לא נטעה את עצמנו מכל בלבולי המרו האלו, הבה נלך אל הקדוש ברוך הוא, במקום ללכת לבשר ודם להשיח את הלב וכו', לך אל השם יתברך שבוודאי יעזור לך.

רבי נתן זכרונו לברכה אמר לאחד מאנשי שלומינו: "ובחננוני נא בואת, תנסה אותי בזה, אם תעשה התבודדות ארבעים יום ברציפות בוודאי תראה בעזרת השם שינוי לטובה".

העצה של 'התבודדות' עוזרת לכל הבעיות, אברך יושב במשרד עם נשים וכו', הוא מרגיש שהיצר הרע בוער בו, צא מהמשרד, תלך לפינה, תצעק להשם: "ריבוננו של עולם היצר הרע בוער בי, תציל אותי מידי שחס ושלום לא אחטא", אחר כך כשתיכנס בחזרה למשרד תראה שכל הניסיון התבטל, באמת כל הניסיון הוא רק דמיון, אתה במילא לא יכול ליצור שום קשר עם אחרים וכו', אם רק תתחיל לדבר מילה אחת יכניסו אותך למאסר אזוק באזיקים... רק בדמיון זה נראה כניסיון, לכן צריכים לצעוק להשם יתברך והשם יתברך יעזור.

וְהִרְאָה לוֹ שְׂפָכֵיב הַהָר עוֹמְדִים אֶלְפִים וְרִכְבוֹת שׁוֹנְאִים וְעוֹשִׂים סְעָדוֹת וְשִׁמְחִים, וְכִלְי-זֶמֶר מְזַמְרִים וּמְרַקְדִין, וְהַשְׂמֵחָה הִיא, שְׂאִיזָה בַת מֶהֱם חוֹשֵׁב אַחֵר וְכָא עַל אִיזָה חֲכָמָה אִיךָ לְעֵלוֹת אֶל הָהָר, וְאִזֵּי עוֹשִׂים שְׂמֵחָה גְדוֹלָה וְסְעָדָה וּמְזַמְרִים וְכוּ'. וְכֵן כָּל בַּת וְכַת מֶהֱם, רַק שְׂזָה הַדָּף שֶׁל אֱלוֹ הַנְּמוֹסִים שְׂמִינָן עֲלֵיךְ-מִינָן עֲלֵי. וּבְרֵאשׁ הָהָר הָיָה נֶסֶר, (שְׂקוֹרִין טַאבְּלִיצֵעַ) [לוח], וְהָיָה כְּתוּב שָׁם הַנְּמוֹסִים שֶׁל הַדָּף הַמִּינָן עֲלֵי מַאיזָה אִמָּה הוּא, רַק מְחַמֵּת שְׂהָהָר גְּבוּהָ אִין יְכוּלִים לְקָרוֹת אוֹתוֹ הַכְּתָב, רַק לְמִטָּה הָיָה טַאבְּלִיצֵעַ, וְהָיָה כְּתוּב שָׁם, שְׂמִי שֵׁישׁ לוֹ כָּל הַשְּׁנַיִם, יְכוּל לְעֵלוֹת אֶל הָהָר. וְנָתַן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂגָדָל עֵשֶׁב בְּמִקּוֹם שְׂצָרִיכִין לְעֵלוֹת אֶל הָהָר, וּמִי שְׂבָא לְשָׁם, הָיָה נוֹפְלִים לוֹ כָּל הַשְּׁנַיִם, הֵן שְׂהָיָה הוֹלֵךְ בְּרַגְלָיו, הֵן שְׂהָיָה רוֹכֵב, הֵן שְׂהָלַךְ בְּעֵגְלָה עִם בְּהֵמוֹת, הָיָה נוֹפְלִים כָּל הַשְּׁנַיִם וְהָיוּ מְנַחִים שָׁם הַמְרִים חֲמָרִים שֶׁל שְׁנַיִם כְּמוֹ הָרִים הָרִים.